

Mùa hè tên lửa

Tân Nguyễn dịch

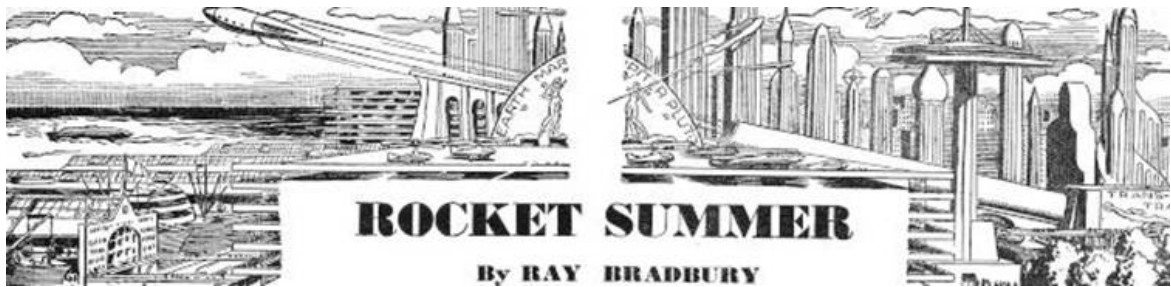

RAY BRADBURY

GUBOTT

GUBOTT

MÙA HÈ TÊN LỬA

Tác giả: Ray Bradbury

Người dịch: Xeko

Hành trình Tên lửa vĩ đại đầu tiên vào không gian, mang những anh hùng tiên phong dũng cảm lên Mặt Trăng. Tại miền cực lạc của thế giới bùng lên ngọn lửa phản nộ khi chủ tịch Stanley quyết định hủy chuyến bay. Làm thế nào mà hắn ta có thể làm được chuyện như vậy?

Ghi chú của người đăng tải: Truyện ngắn này được phát hành từ tạp chí Những câu chuyện hành tinh vào mùa xuân năm 1947. Những nghiên cứu mở rộng không phát hiện ra bất kỳ bằng chứng nào cho thấy bản quyền trên ấn phẩm này đã được gia hạn.

Đám đông tụ tập gây ra những tiếng ồn ào khiến người ta tò mò vào một buổi sáng xám lạnh trước Ngày Ra đời đã lên lịch sẵn. Họ đến đó với những bộ đồ bọ hung đỏ rực và bộ cánh cứng màu vàng, họ ngáp, hát hò và cũng đã sẵn sàng. Đối với họ, Ngày Ra đời là một điều hết sức lớn lao.

Hắn đứng một mình bên cửa sổ của tòa tháp cao vời vợi, nhìn họ buồn bã và mất kiên nhẫn qua đôi mắt xám. Tên của hắn là William Stanley, chủ tịch của công ty sở hữu tòa nhà này và những khu nhà chứa máy bay trên đường băng, và cả khu vực hạ cánh kéo dài hai dặm xuyên qua màn sương của Jersey. William Stanley đang nghĩ về Ngày Ra đời.

Ngày ra đời của *thứ gì?* Bộ não đầy tinh tế của Stanley đang cảm thấy nặng nề và già cỗi. Khoa học với một con dao mổ cùng ngọn lửa mãnh liệt sẽ

mở toang hộp sọ của các kỹ sư, nhà hóa học, cơ học để lấy ra một bào thai không lồ, và đó chính là Tên lửa!

“Vâng, của ngài đây! Của ngài đây!” hắn nghe thấy tiếng mời chào khàn khàn của những người bán hàng rong nơi xa vời. “Mua ngay đồ chơi Tên lửa! Trò chơi điện tử Tên lửa! Ảnh Tên lửa! Xà phòng tên lửa! Đồ chơi tên lửa cho các em bé! Tên lửa! Tên lửa! Tên lửa! Mọi người ơi!”

Đóng khung cửa kính đang mở ra trước mặt, đôi môi mỏng của hắn mím chặt. Ngày qua ngày nước Mỹ gửi các tin đồ đến ngôi đền này. Họ ngắm nhìn chăm chú qua dây rào chắn trong suốt như thể Tên lửa là con quái thú đang bị giam giữ trong lồng.

Hắn thấy một cô gái nhỏ đánh rơi món đồ chơi tên lửa của mình, nó vỡ tan và biến dạng dưới những đôi chân của đám đông đang di chuyển.

“Ngài Stanley?”

“Hả? À, Thuyền Trưởng Greenwald. Xin lỗi. Tôi quên mất rằng anh đã đến.” Stanley đo từng bước chân chậm rãi, cẩn thận đến bên chiếc bàn sạch sẽ. “Thuyền Trưởng,” hắn thở dài mệt mỏi. “Anh đang nhìn thấy người đàn ông bất hạnh nhất còn sống.” Hắn nhìn Greenwald qua bàn làm việc. “Chiếc Tên lửa đó là một món quà của một nền khoa học quá hào phóng dành cho một nền văn minh của những đứa trẻ mang hình hài người lớn. Những người nghịch thử thuốc nổ kể từ khi Nobel phát minh ra nó. Họ -”

Hắn không thể nói được tiếp. Cánh cửa văn phòng bỗng bật tung. Một người đàn ông cao lớn, bận rộn với công việc nhanh chóng sải bước vào - tất cả dầu, tất cả nhiệt, tất cả những vết cháy nắng, nhăn nheo. Ngọn lửa Tên lửa bùng cháy trong đôi mắt đen và trùng trùng của hắn. Hắn dừng lại trước bàn của Stanley, thở hồng hộc, dựa vào đó.

Stanley nhìn thấy chiếc cờ lê trong tay hắn ta. “Xin chào, Simpson.”

Simpson cay đắng chửi rủa. “Việc dùng Tên lửa vào ngày mai của ngài là sao?” hắn yêu cầu một câu trả lời.

Stanley gật đầu. “Đây không phải thời điểm thích hợp để nói về chuyện đó.”

Simpson khịt mũi. “Đây không phải thời điểm thích hợp,” hắn nhại lại. Và hắn lại chửi thề lần nữa. “Thề với George, nó như nói với một người phụ nữ rằng con của cô vẫn đang chui ra!”

“Tôi biết là thật khó để hiểu —”

“Khó, *chết tiệt!*” hắn hét lớn. “Tôi là Thọ máy Trường! Tôi đã làm việc cật lực trong hai năm! Những người khác cũng vậy! Và Tên lửa sẽ vẫn tiến hành ngày mai hoặc chúng tôi được biết lý do tại sao!”

Stanley bóp nát điều xì gà trong lòng bàn tay. Trong ánh mắt của hắn, căn phòng đang lắng lơ đãng. Đôi khi con người ta cần sử dụng súng - hắn vội gạt ngay ý nghĩ đó, vẫn giữ im lặng.

Simpson nổi giận. “Ngài Stanley, ngài còn thời gian đến ba giờ chiều để thay đổi ý định. Chúng tôi sẽ làm mọi cách để ngài bị sa thải vào cuối tuần! Nếu không —” Những lời tiếp theo được phát ra một cách rất chậm rãi, “vợ ngài sẽ trông như thế nào với một cái đầu bị lõm nhĩ, *Ngài Stanley?*”

“Anh không thể uy hiếp tôi đâu!”

Cánh cửa đóng sầm trước mặt Stanley. Simpson đã đi mất.

Thuyền trưởng Greenwald đưa ra một bàn tay được cắt tỉa cẩn thận. Trên một ngón tay mảnh mai ánh lên một chiếc nhẫn kim cương. Cổ tay ông ta được trang trí bằng một chiếc đồng hồ đắt tiền. Đôi mắt nâu sáng bóng của ông được bảo bọc bởi cặp kính áp tròng trong suốt. Greenwald đã hơn năm mươi lăm; nhưng vẻ ngoài của ông ấy dường như chỉ mới ba mươi. “Tôi khuyên ngài nên quên việc đó đi, Stanley. Mọi người đã phải đợi hàng triệu năm cho ngày mai.”

Stanley bắt tay, rồi châm một điếu thuốc. “Xem nào, Thuyền Trưởng, anh đang đi đâu thế?”

“Dĩ nhiên là tới các vì sao rồi.”

Stanley bật nắp một chai rượu. “Nhân danh thiên đàng, dừng ngay sự khoa trương và những câu chân lý kém cỏi ấy đi. Anh đang ban cho mọi người thứ gì vậy? Nó sẽ gây ra những gì với chủng tộc, đạo đức, nam giới và nữ giới.

Greenwald cười. “Tôi chỉ quan tâm đến việc lên Mặt Trăng. Sau đó tôi sẽ trở về Trái Đất, rồi nghỉ hưu, hạnh phúc và chết.”

Stanley đứng đó, cao và xám xịt. “Anh hứng thú với sự ảnh hưởng của việc giới thiệu nổ trong lịch sử của Anh và Pháp phải không?”

“Không thể nói tôi biết nhiều về lĩnh vực đó.”

“Anh có nhớ sự phát minh ra thuốc súng đã ảnh hưởng như thế nào đến nền văn minh nhân loại không?”

“Điều đó chẳng liên quan!”

“Anh phải thừa nhận rằng nếu ta có một kế hoạch chủ quan cho ô tô và máy bay, hàng triệu sinh mạng đã được cứu sống, và nhiều cuộc chiến sẽ bị ngăn chặn. Một bộ quy tắc đạo đức đã nên được viết cho những phát minh như vậy và phải được tuân thủ nghiêm ngặt, nếu không thì phải bị tịch thu.”

Greenwald lắc đầu, cười toe toét. “Tôi sẽ để cho ngài xử lý những chuyện đấy, còn tôi sẽ lo việc du hành. Tôi cũng sẵn sàng tuân theo bất kỳ quy tắc nào mà ngài đề ra và yêu cầu thực thi. Tất cả những gì tôi muốn trước hết là tiến lên Mặt Trăng. Bây giờ tôi phải đi xuống rồi. Ngài biết đấy, chúng tôi vẫn đang chuẩn bị tàu bắt chấp mệnh lệnh của ngài. Chúng tôi thật sự muốn bằng một cách nào đó giải quyết với ngài. Tất nhiên là tôi cũng thông cảm với niềm tin của ngài. Tôi sẵn sàng làm mọi thứ ngài bảo ngoại trừ việc hạ cánh Tên lửa. Tôi sẽ không dùng vũ lực đâu, nhưng mà tôi không dám chắc Simpson cũng vậy. Anh ta là một con người khá cứng rắn với quan niệm rất mạnh mẽ.”

Họ đi bộ từ phòng làm việc đến ông dẫn. Sức nén đẩy họ xuống mặt đất, nơi mà họ bước ra. Stanley vẫn cương quyết với niềm tin của mình. “ – Qua nhiều thế kỷ, khoa học đã ban tặng cho loài người hàng loạt đồ chơi, tàu thủy, máy móc, súng, ô tô, và giờ đây là Tên lửa, những thứ ấy đều không quan tâm đến nhu cầu của con người.”

“Khoa học,” Greenwald lên tiếng khi họ xuất hiện trên đường băng, “đã sản xuất thông qua các doanh nghiệp tư nhân lượng hàng hóa lớn hơn bao giờ hết trong lịch sử! Tại sao, hãy nhìn vào sự phát triển của y tế đi!”

“Đúng vậy,” Stanley kiên quyết, “chúng ta chữa khỏi bệnh ung thư cho loài người và bảo quản lòng tham trong một loại huyết thanh đặc biệt. Họ từng cho rằng “Ăn nóng sẽ hạ sốt”. Bệnh sốt ngày nay chỉ là về thể chất. Tất cả những thứ khoa học tạo ra đều chỉ chạm đến *Cơ thể*. Nếu mà khoa học phát minh ra thứ gì có thể chạm đến *Tâm trí*, tôi sẽ công nhận đó. Không.

“Anh che đậy hành trình của mình bằng những mỹ từ lãng mạn. Hướng đến những vì sao! Rồi anh khóc! Từng câu chữ! *Sự thật* là gì? Tại sao, sao lại là cái Tên lửa này? Để sản xuất lớn hơn? Chúng ta đã có rồi! Để phiêu lưu? Một cái có thật tẻ để phá hủy trái đất. Để thăm dò? Việc đó để vài năm nữa cũng chưa muộn. Mở rộng không gian sống? Rất khó. Vậy lý do ở đây là gì, thưa Thuyền trưởng?”

“Hả?” Greenwald thì thầm một cách xao nhãng. “À, Tên lửa đây rồi.”

Họ bước đi dưới cái bóng khổng lồ của tên lửa. Stanley nhìn vào đám đông phía sau rào chắn. “Nhìn *họ* đi. Giới tính của họ vẫn là sự pha trộn giữa tà thuật của người Victoria và Freud vụng về. Với nền giáo dục đang cần được định hướng lại, với mối họa chiến tranh tiềm tàng, với sự hỗn tạp của tôn giáo và triết lý thế này mà anh vẫn muốn nhảy ra ngoài không gian sao!”

Stanley lắc đầu. “À, tôi không nghi ngờ gì về sự chân thành của anh, Thuyền Trưởng. Tôi chỉ muốn nói rằng anh chọn thời điểm cực kỳ tệ. Nếu mà ta cho họ một cái tên lửa để chơi đùa, anh có thật sự nghĩ họ sẽ giải quyết các vấn đề giáo dục, chiến tranh, nền hòa bình và tư tưởng dân tộc không? Tại sao, họ sẽ tránh né nó nhanh đến mức anh không mừng tượng được. Các cuộc chiến sẽ diễn ra giữa các hành tinh, nhưng nếu chúng ta muốn có nhiều cuộc chiến hơn, cứ để họ ở đây, ở nơi mà ta có thể dò ra nguồn gốc của họ, trước khi nhảy đến các tiểu hành tinh khác để tìm lại niềm tự hào về chủng tộc vốn đã mất của chúng ta.

“Nền hòa bình mỏng manh mà ta đang có sẽ bị phá vỡ bởi các quốc gia và cá nhân đang kêu gọi và cản trở cho các hành tinh và vệ tinh!”

Dừng lại, Stanley thấy những người thợ máy đang đứng trong bóng của tên lửa cảm phần hẫng. Bên ngoài rào chắn, đám đông đã nhận ra hẫng; những tiếng thì thầm bỗng chốc biến thành những tiếng la ó phản đối.

Greenwald hướng đến họ. “Chắc họ đang tự hỏi tại sao ngài lại chờ đợi khá lâu trước khi quyết định dừng dự án Tên lửa.”

“Nói với họ rằng tôi từng nghĩ sẽ có những bộ luật để kiểm soát nó. Kể với họ các tập đoàn đã từng hợp tác, mỉm cười và nháy mắt với tôi cho đến khi Tên lửa được hoàn thành. Để rồi họ vứt bỏ bộ mặt giả dối của mình và thu hồi lại bộ luật vào sáng nay. Nói với họ điều đó đi, Thuyền Trưởng. Và nói cho họ biết rằng bộ luật mà tôi đã đề ra có ý nghĩa trong việc phát triển chậm rãi, thông minh của Tên lửa trong vòng ba thế kỷ. Sau đó hãy hỏi họ xem liệu họ nghĩ có bất kỳ doanh nhân nào có thể chờ đợi, dù chỉ năm *phút* hay không.”

Thuyền Trưởng Greenwald cau có. “Tất cả những gì tôi muốn làm là chứng minh điều đó có thể làm được. Sau khi tôi quay lại, nếu tôi có thể giúp bằng mọi cách để điều khiển Tên lửa, tôi là người của ngài, Stanley. Sau khi chứng minh được điều đó, tôi không quan tâm chuyện quái gì có thể xảy ra “

Stanley chui vào chiếc trục thẳng của mình, vẫy tay chào người thuyền trưởng. Đám đông hò hét, vung nắm đấm tay qua hàng rào. Hẫng ngời nhìn

khuôn mặt méo mó, ủ rũ của họ. Họ ghét hẳn ta. Người chơi khinh khí cầu Tên lửa, người làm xà phòng hiệu Tên lửa, và khách du lịch ghét hẳn ta.

Hơn nữa khi con trai Tommy của hẳn phát hiện ra, Tommy cũng sẽ ghét hẳn ta.

Hắn dành thời gian để đi về nhà. Hắn mặc kệ những ngọn đồi xanh mượt trải dài phía dưới. Hắn đặt chế độ tự động lái và lại chìm trong lớp đệm mềm mại, lơ lửng trong một giấc mơ êm đềm, hạnh phúc. Nhạc đã phát. Thuốc lá và rượu whisky có trong tầm tay nếu hẳn muốn. Nhạc nhẹ. Hắn có thể thả mình vào dòng chảy mơ mộng, tan biến mọi sầu lo, hút thuốc, uống rượu, ăn uống sang trọng, ngủ quên. Lấy một thứ vật chất tổng hợp, thôi miên để sử dụng.

Và sau khi thức dậy mười năm từ hôm nay, người vợ phân hủy một cách chóng vánh trong vòng tay hẳn. Và một ngày nọ hẳn nhìn thấy hộp sọ của con trai mình vỡ vụn dựa vào một bức tường nhựa.

Và quả tim của hẳn quay cuồng và nổ tung bởi một sức mạnh nguyên tử khổng lồ nào đó từ một con tàu vũ trụ băng qua Trái Đất ngoài không gian.

Hắn vút rượu whisky qua một bên, tiếp đến là thuốc lá. Cuối cùng, hẳn bấm tắt bản nhạc du dương.

Nhà hẳn đây rồi. Đôi mắt hẳn sáng lên. Nó nằm trên một đồng cỏ xanh tươi, cách xa những ngôi làng và thị trấn, màu trắng của muối và được bao quanh bởi những cây sung khẳng khiu. Khi hẳn quan sát, hạ thấp chiếc trục thẳng của mình, hẳn nhìn thấy vệt tóc vàng trên bãi cỏ; đó là con gái của hẳn, Alyce. Ở một nơi nào khác trong khu vực, con trai của hẳn đang nô đùa. Cả hai đều không sợ bóng tối.

Tức giận, Stanley lao hết tốc lực. Cảnh quan giật mạnh và biến mất sau lưng hẳn ta. Hẳn muốn ở một mình. Hẳn vẫn chưa thể đối mặt với họ. Tốc độ chính là câu trả lời. Gió rít, thét gào, ào ào từ chiếc trục thẳng tổn thương. Hẳn đâm sầm nó vào. Một màu hồng xuất hiện trên gò má.

Có tiếng nhạc đầu đó trong vườn khi hẳn đậu chiếc trục thẳng của mình trong một cái ga-ra màu xanh.Ồ, ga-ra thật đẹp, hẳn nghĩ, mà đã góp phần vào sự yên bình của đời tao.Ồi, ga-ra tuyệt vời, trong những giây phút đau khổ, tao nghĩ đến mày, và tao rất hạnh phúc khi được sở hữu mày.

Như địa ngục.

Trong bếp, Althea đang khuấy thức ăn bằng các loại máy móc. Mẹ cô ngồi với một bên tai giả ứa đờ lắng nghe bộ phim mới nhất. Họ ngược lên, hài lòng.

“Anh yêu, sớm quá!” cô khóc, hôn hấn. “Tên lửa thế nào rồi?” mẹ vợ hấn chen vào “Lạy, chắc là con đang tự hào lắm!”

Stanley không nói gì.

“Thử tưởng tượng xem.” Đôi mắt bà lão sáng lên như những chiếc bóng đèn nhỏ. “Sẽ sớm thôi, chúng ta sẽ dùng bữa sáng tại New York và ăn tối trên Sao Hỏa!”

Stanley nhìn bà một lúc lâu, rồi chuyển sự hy vọng cho Althea “*Em* nghĩ thế nào?”

Cô cảm nhận được cái bầy “Chà, sẽ khác lắm, phải không, đi nghỉ mùa hè ở Sao Kim, nghỉ đông trên Sao Hỏa -- phải không?”

“Ôi, lạy Chúa,” hấn rên rỉ. Hấn nhắm mắt lại và đập bàn, nhẹ nhàng. “Lạy Chúa.”

“Sao thế. *Em* nói có gì sai sao?” Althea gặng hỏi, hoang mang.

Hấn kể với họ về lệnh hủy chuyến bay của hấn.

Althea nhìn hấn chằm chằm. Bà mẹ với tay tắt âm thanh. “Con vừa nói gì vậy, chàng trai?”

Hấn lặp lại lần nữa.

Giữa bầu không gian im ắng, tĩnh mịch vang lên một tiếng “Chíuuuu!” lao vào từ phòng ăn, mở toang cửa bếp, con trai hấn chạy vào, vẫy chiếc Tên lửa đồ chơi trong một bàn tay đen bần. “Chíuuuu! Ta là Tên lửa! Đường băng! Chào bố!” Cậu nhóc đảo nhanh con thuyền theo hình vòng cung. “Con sẽ trở thành phi công khi mười sáu tuổi! Đây.” Nó dừng lại. “Mọi người đứng xung quanh làm gì thế?” Nó nhìn bà ngoại “Kìa bà?” Nó đưa mắt nhìn mẹ mình “Mẹ ơi?”. Và cuối cùng là bố nó. “Bố...?” Hai tay nó từ từ hạ xuống. Nó đã đọc được ánh mắt của bố mình. “Thôi xong”.

Đến ba giờ chiều hôm đó, hắn đã tắm rửa và thay quần áo sạch sẽ. Căn nhà khá yên ắng. Althea đến, ngồi xuống trong phòng khách và nhìn hắn với đôi mắt đau khô.

Hắn nghĩ đến việc trích dẫn một vài số liệu cho cô. Năm triệu người thiệt mạng trong các vụ tai nạn ô tô kể từ năm 1920. Năm mươi nghìn người thiệt mạng hàng năm, *hiện tại*, trong trục thăng và máy bay phản lực. Nhưng đó không phải là về số liệu, đó phải là cảm giác mà hắn phải làm cho cô *cảm nhận* được. Có lẽ hắn có thể minh họa cho cô ấy. Hắn nhắc điện thoại, bấm vào một dãy số. “Xin chào, Smitty?”

Đầu dây bên kia cất lên giọng nói rõ ràng, “Ồ, ngài Stanley?”

“Smitty, anh là một người đàn ông trung bình khá, một người hàng xóm dễ chịu, một nông dân tốt. Tôi muốn nghe ý kiến của anh. Smitty, nếu anh biết một cuộc chiến tranh sắp xảy ra, anh có sẵn sàng giúp ngăn chặn nó không?”

Althea vẫn đang theo dõi và lắng nghe.

Smitty đáp, “Chết tiệt, vâng. Chắc chắn rồi.”

“Cảm ơn, Smitty. Một điều nữa. Hãy cho tôi biết ý kiến của anh về Tên lửa?”

“Thứ tuyệt vời nhất trong lịch sử. Nói đi, nghe nói là ngài sẽ--”

Stanley không muốn dây dưa. Hắn vội vàng cáo lỗi và dập máy. Hắn nhìn thẳng vào vợ mình. “Cuối cùng em có nhận ra sự tách biệt giữa hai ý nghĩa chưa? Smitty nghĩ được hai điều. Hắn nghĩ hắn có thể ngăn chặn được chiến tranh; là một. Hắn nghĩ Tên lửa là một thứ tuyệt vời; là điều thứ hai. Nhưng thật không may, hai điều ấy lại không ăn khớp với nhau.”

“Tên lửa là thứ đem đến sự hạnh phúc không như cái cách nó sẽ được sử dụng. Nó sẽ là một thứ sai trái. Và với một thứ sai trái sẽ mang đến một kết cục hoàn toàn sai. Một tên tội phạm sẵn lòng sự giàu có. Hắn ta có đạt được không? Một cách tạm thời. Đến cuối cùng, hắn phải gánh chịu. Tất cả bởi vì hắn đã làm việc *sai trái*.” Stanley chìa tay ra, thật vô ích. “Làm cách nào anh có thể giúp em hiểu đây.”

Nước mắt cô đã trào ra. “Em *không hiểu* gì hết, và không cần phải hiểu! Dù thế nào họ cũng sẽ sa thải anh và phóng Tên lửa thôi!”

“Vậy thì anh sẽ làm việc trên cơ sở luật pháp lần nữa!”

“Và rồi có lẽ bị giết? Không, làm ơn đi, Will.”

Bị giết. Hắn nhìn đồng hồ trên tay. Chính xác ba giờ chiều.

Hắn trả lời điện thoại khi nó rung lên. “Stanley nghe.”

“Stanley, đây là Cross, từ Cal-Tech.”

“Cross! Lạy Chúa, thật tốt khi được gặp anh!”

“Tôi mới vừa nghe tin mới,” Cross nói. Stanley nhận thấy người bạn mình vẫn có nhịp ngắt nghỉ và giọng nói y hệt nhiều năm trước. “Đó thật sự là anh phải không, Will? Đó là lý do tôi đang gọi đây. Tôi thích những ý kiến của anh về máy móc. Bản thân tôi luôn nghĩ máy móc chẳng khác gì phần mở rộng của nỗi thất vọng và cảm xúc, những mất mát và bù đắp của con người trong cuộc sống. Chúng tôi đồng ý. Nhưng lần này, anh đã sai rồi, Will. Hôm nay anh đã phạm sai lầm.”

“*Bây giờ*, đừng có nói vậy với tôi! Anh là người bạn cuối cùng của tôi,” Stanley đáp lại một cách mệt mỏi. “Tôi còn có thể làm gì khác-- phá hủy Tên lửa?”

“Điều đó thật tiêu cực. Không tốt. Hãy cho họ điều gì đó tích cực. Nói với họ cứ tiếp tục đi,” Cross khuyên nhủ một cách dễ chịu. “Cảnh báo họ, như một người cha tử tế, về hậu quả. Sau đó, khi ngón tay của họ cháy--”

“Sự nhân đạo sẽ chui hết xuống cống,” Stanley đột ngột kết thúc.

“Sẽ không nếu anh chơi đúng quân bài, hãy kiểm soát tất cả các biến số. Phải có cách nào đó đối phó với họ mà bản thân không bị xáo trộn. Tôi luôn sẵn sàng giúp đỡ khi anh có một kế hoạch. Nghĩ về nó đi.”

“Tôi vẫn nghĩ cho nổ tung cái thứ chết tiệt ấy đi là--”

“Rồi họ sẽ cho chế tạo một cái lớn hơn. Và họ sẽ hành hạ anh và gia đình đến hết phần còn lại của cuộc đời,” Cross giải thích một cách logic. “Anh và tôi có thể đều biết rằng khoa học đã không đóng góp một ít gì cho sự tiến bộ

về *trí óc* của loài người, nhưng tất cả các quý ngài đều muốn những đứa trẻ của mình được quần bởi khăn giấy dùng một lần và thích đi từ Siberia đến Johnstown như một viên đạn cuông nộ. Anh không thể ngăn họ, anh chỉ có thể định hướng họ một chút.”

Stanley nắm chặt tay điện thoại. Hấn đã lắng nghe.

Một tiếng gầm rú lớn của máy bay trực thăng trên không xé toạc bầu trời chiều. Căn nhà rung chuyển mạnh. Althea nhẹ nhàng bật dậy và chạy ra cửa sổ để nhìn. “Tôi không thể nói thêm nữa, Cross. Tôi sẽ gọi lại cho anh. Họ đang ở bên ngoài, chờ đợi tôi, ngay bây giờ....”

Giọng nói của Cross vang lên mờ nhạt như một giấc mơ. “Hãy nhớ những gì tôi đã nói. Cứ để họ tiếp tục.”

Stanley đi ra cửa, mở ra, và đặt một chân ra ngoài.

Một giọng nói từ chiếc loa phát thanh vang lên giữa bầu trời xanh tươi sáng.

“STANLEY!” Hấn hét lớn. Đó là giọng của Simpson. “STANLEY! RA ĐÂY NÓI CHUYỆN ĐI! RA ĐÂY VÀ NÓI CHO CHÚNG TÔI BIẾT, STANLEY! STANLEY!”

Althea không chịu ở lại trong nhà, cô bước ra cùng với hấn trên thảm cỏ xanh ẩm ướt, ngoài trời.

Các tầng trời tràn ngập bởi tiếng cánh quạt trực thăng. Tại nơi này Mặt Trời cũng rung chuyển. Trực thăng ở khắp mọi nơi, như những con chim ruồi khổng lồ, vo ve và ồn ào. Ít nhất là năm trăm chiếc, phủ bóng cả bãi cỏ và rung lắc các mái nhà.

“Ồ, NGÀI ĐÂY RỒI, STANLEY!”

Stanley che mắt. Môi hấn tách ra khỏi răng vì nhả mặt, khi hấn cố ngược lên trên nhìn, căng thẳng và sợ hãi.

“ĐÃ QUA BA GIỜ CHIỀU RỒI, STANLEY!” những từ ngữ đàn độn bùng nổ.

Vào lúc này, với những chiếc trực thăng quay cuồng lơ lửng trên bãi cỏ nhà hấn, so với vợ con và ngôi nhà, so với bản thân và niềm tin của chính mình, Stanley nuốt nước bọt, lùi lại, đặt tay xuống và để những ý tưởng hình thành trong hấn. Đúng, hấn sẽ trả lại Tên lửa cho họ. Mày không thể chống lại lũ trẻ, hấn nghĩ. Chúng phải có bằng được quả táo xanh của mình. Bằng không, chúng sẽ tìm đủ mọi cách để đối phó với mày. Cứ hùa theo dòng chảy phi logic của chúng và làm cho nó logic. Hãy để lũ trẻ đấy ăn thật nhiều táo xanh, thật nhiều táo xanh để bao tử chúng dần phình to và trở nên bệnh tật. Đúng vậy, một nụ cười chậm đã chạm nhẹ vào khóe miệng hấn, rồi biến mất. Kế hoạch đã xong.

Giọng nói từ trên trời rơi xuống như một nắm đấm sắt! “STANLEY! Ý KIẾN CỦA NGÀI THẾ NÀO? NGÀI MUỐN NÓI SAO ĐÂY? VỚI MỘT NGÀN POUNDS NITROGLYCERINE PHÍA TRÊN NHÀ NGÀI, NGÀI MUỐN NÓI SAO?”

Chiếc trực thăng hạ xuống một cách ác ý. Sấm sét quét sạch bãi cỏ. Chiếc váy rực rỡ màu hồ phách của Althea cũng bị thổi tung.

“LIỆU TÊN LỬA CÓ ĐƯỢC KHỞI HÀNH KHÔNG, STANLEY?”

Từ khóe mắt đau nhức, căng thẳng, Stanley nhìn thấy con trai mình đĩnh đạc bên cửa sổ, nhìn mình.

“HÃY GIƠ TAY PHẢI CỦA NGÀI LÊN VÀ VÃY,” giọng nói như sấm rền trên bầu trời. “NẾU CÂU TRẢ LỜI LÀ CÓ!”

Stanley buộc họ phải chờ đợi. Hấn chậm rãi làm ướt môi mình, sau đó, dần dần, một cách rất bình thường, hấn giơ tay phải lên, lòng bàn tay hướng lên, và vẫy nó lên bầu trời giông tố.

Một làn sóng vui mừng tràn xuống như dòng chảy của thác Niagara từ thiên đường. Năm trăm loa phóng thanh bùng nổ, ăn mừng, vui sướng! Cây cối bị xé toạc trong cơn lốc năng lượng và bùng nổ! Tiếng ồn vẫn tiếp tục khi Stanley quay đi, nắm lấy cùi chỏ của Althea, và kéo cô quay về cửa một cách mù quáng.

Chiếc máy bay phản lực đen nhỏ bé hạ cánh từ những vì sao lúc nửa đêm. Một lúc sau, Cross bước ra khỏi nó, băng qua bãi cỏ tối tăm, nắm lấy bàn tay

âm của Stanley, "Đã đến lúc tốt, hả?"

Vào trong nhà, họ cạn ly rượu mạnh trước, rồi mới đến công việc. Stanley vạch ra kế hoạch của mình, các mối liên hệ, tâm lý của hắn. Hắn khá hài lòng và hào hứng khi thấy một nụ cười chấp thuận bất thường đến khuôn mặt tròn, hồng của Cross. "Xuất sắc! Bây giờ anh đang nói đây!" Cross hét.

"Tôi thích kế hoạch của anh, Stanley. Nó đổ lỗi cho tất cả mọi người. Họ sẽ không thể bắt bớ anh."

Stanley đồ đầy ly. "Tôi sẽ xem anh ở trên Tên lửa ngày mai. Greenwald - hắn là Thuyền trưởng - sẽ hợp tác, tôi chắc chắn, khi chuyển đi kết thúc. Đó là tùy thuộc vào anh và Greenwald."

Họ nâng ly. "Và khi tất cả kết thúc," Cross nhận xét chậm rãi. "Chúng ta sẽ có một cuộc đấu tranh lâu dài và khó khăn để sửa đổi lại hệ thống. Để bắt đầu áp dụng phương pháp khoa học vào suy nghĩ của con người, thay vì chỉ với những cái máy. Và khi chúng ta đã xây dựng được một thế giới logic chủ quan, thì sẽ an toàn khi tạo ra tất cả máy móc và bất kỳ loại nào. Đây là kế hoạch của chúng ta, có thể nó sẽ được hoàn thành." Họ cạn ly.

Ngày hôm sau, hai triệu người tràn ra trên những ngọn đồi nhấp nhô, qua các thị trấn Jersey nhỏ bé như những con bọ hung và bọ cánh cứng ngồi trên cao. Một sự phấn khích tràn ngập trong ngày. Màu trời chỉ còn là khoảng không xanh ngắt, tất cả trực thăng đã được yêu cầu hạ cánh. Tên lửa nằm lấp lánh, quái dị và im lặng.

Vào buổi trưa, phi hành đoàn tập hợp trên đường băng, Thuyền trưởng Greenwald dẫn đầu. Cross đi giữa họ. Những cánh cửa kim loại khổng lồ đóng sầm, và kèm theo một tiếng nổ từ ngọn lửa của Gargantuan, Tên lửa dần nâng lên và biến mất.

Mọi người ăn mừng, cười và khóc.

Stanley thấy con trai, con gái và mẹ vợ mình cũng làm như vậy. Hắn rất vui khi thấy rằng Althea không tham gia cùng họ. Tay trong tay họ nhìn bầu trời lấp lánh mờ dần. Tên lửa đầu tiên lên Mặt Trăng đã đi rồi. Thế giới vẫn đang say sưa hạnh phúc trong cơn mê.

Hai tuần trôi qua chậm rãi. Các nhà thiên văn học đã không thể tìm thấy Tên lửa. Nó quá nhỏ và không thể xác định được trong khoảng không giữa

Trái đất và bề mặt của Mặt Trăng.

Stanley đã ngủ rất ít trong vòng mười bốn ngày qua. Hắn đã liên tục bị tấn công bởi những nỗi sợ hãi và sự bối rối trong suy nghĩ. Hắn đã mơ về Tên lửa đang phóng lên. Hắn đã thấy những người đàn ông đi qua đi lại lại hàng tháng hàng tháng dưới cái bóng kim loại tuyệt vời của Tên lửa, vồ nhẹ nó với bàn tay dầu mỡ, ấm áp, trao cho nó tình yêu bằng những cái nhìn trù mến và cảm kích.

Nếu trong một khoảnh khắc nào đó để bản thân nghĩ về nó, bạn cũng sẽ yêu nó, vì

mặc dù nó tượng trưng cho chiến tranh và sự hủy diệt, bạn vẫn phải ngưỡng mộ nó về sự cân đối và độ mỏng của kết cấu. Với nó, bạn có thể gột rửa lớp phấn mờ của Sao Kim, tái hiện khuôn mặt e thẹn thời tiền sử của nó. Sao Hỏa cũng thế. Con người đã bị cầm tù hàng triệu năm. Tại sao cuối cùng không trả sự tự do cho họ?

Sau đó, hắn gắn nhãn tất cả những mộng tưởng này bằng cái tên chính xác dành cho chúng, TRỐN CHẠY, và ổn định trở lại, để chờ đợi sự trở lại của Tên lửa.

"Tên lửa Mặt Trăng đang quay trở lại! Nó sẽ hạ cánh sáng nay lúc chín giờ!" Mọi người đều nghe ngóng thông tin rất rõ ràng.

Tựa như một hạt giống màu vàng, Tên lửa được thả xuống từ bầu trời, để nảy mầm ra rễ là ngọn lửa đốm. Nó nung chín đường băng và một trận đại hồng thủy không khí nóng khổng lồ thải ra hàng dặm trên toàn quốc. Tất cả đều ngọt ngào giữa một mùa hè Tên lửa đầy bất ngờ.

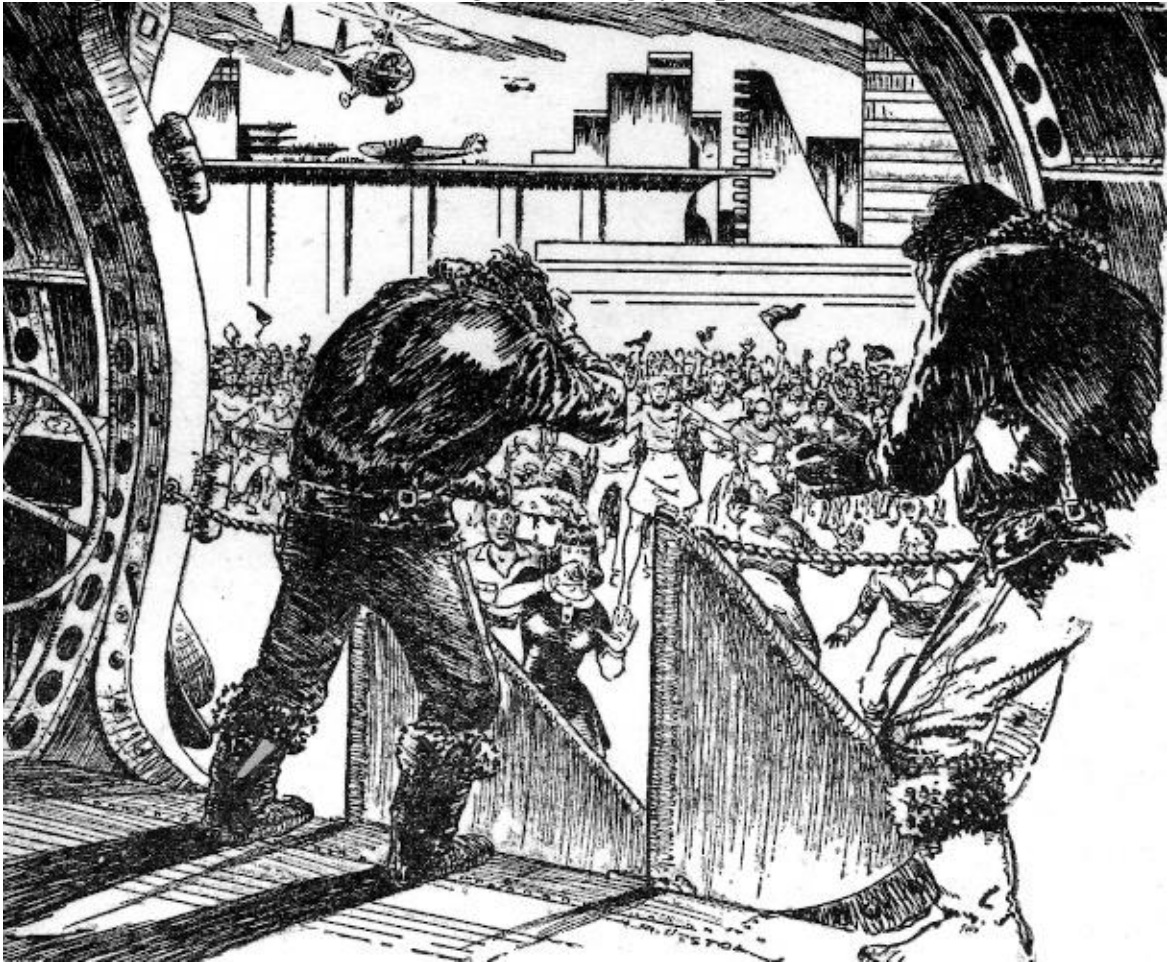
Trong căn phòng làm việc trên tòa tháp của mình, Stanley trang nghiêm và không nói nên lời.

Tên lửa lung linh. Dọc trên đường băng làm mát, đám đông bắt đầu náo loạn, lao qua hàng rào, quét sạch cảnh sát sang một bên trong sự phấn khích.

Nó ngừng hẳn, sôi lên và bắt đầu biến dạng, lớp này qua lớp khác. Một sự im lặng bao trùm không gian.

Giờ đây cánh cổng tròn của Tên lửa phụt ra không khí bị nén như tiếng thở dài.

Cánh cửa dày, kẹp vào thân tàu, mất hai phút để đi ra ngoài và kéo chiếc tay cầm được bôi dầu sang một bên. Đám đông chen lấn đến gần hơn, bằng da bằng thịt, mắt mở to. Cửa đã mở hoàn toàn. Một sự reo hò lớn vang lên. Phi hành đoàn của Tên lửa Mặt Trăng đứng trong khóa gió. Sự reo hò nhạt dần, gần như ngay lập tức.

Phi hành đoàn Tên lửa không hẳn là đang đứng. Họ đang khom mình.

Thuyền trưởng bước lên phía trước. Chà, chính xác thì anh ấy không *bước*. Anh ấy đại loại là lê lét khập khiễng về phía trước. Anh bắt đầu phát biểu.

Nhưng tất cả những gì nghe được từ đôi môi sưng tấy, vặn vẹo của anh ta là “Uns—rrrr—lạy—Chúa—dịchhh—b—ệnhhh—unh—rrr—nn”

Anh chìa những ngón tay xanh xám, thô ráp, rỉ máu ra cho mọi người xem. Anh ngẩng mặt lên. Những thứ màu đỏ đỏ, có thực sự là mắt? Chỗ lõm vào, cái lỗ sâu đó, trước kia từng là mũi của anh ư? Những chiếc răng trong

cái miệng đang nôn thốc tháo và rít lên đau rồi? Tóc của anh thưa, xám và nhiễm khuẩn. Anh cực kỳ bốc mùi.

Sự im lặng như thoi miên bị phá tan. Hàng người đầu tiên quay lại và bám lấy hàng thứ hai. Hàng thứ hai quay lại theo bản năng để vào lấy hàng thứ ba, và cứ tiếp tục như thế. Máy quay truyền hình đã thu lại được tất cả.

Hét, hét và la hét. Nhiều người ngã và bị giẫm đạp dưới những gót chân. Thuyền Trưởng và các thành viên bước ra, ra hiệu cho họ quay lại. Nhưng ai mà còn để ý đến sự chuyển động thối rữa của họ. Những người tìm quà lưu niệm lộ bịch giẫm đạp lên nhau, xé toạc quần áo của một tên chạy trước!

Một món quà lưu niệm? Da thịt bò ra từng mảng, một giọt dịch vàng chảy ra từ vết thương hở của họ? Quà lưu niệm cho Trái Đất đây, mua chúng ngay tại đây, nhận ngay khi chúng còn mới! Chúng tôi gửi tin này đến bất cứ nơi nào trên nước Mỹ!

Các nhân vật theo thứ tự xuất hiện: Thuyền trưởng, nhà du hành vũ trụ, đứng giữa hai nhà thiên văn học, theo sau là mười sáu nhà toán học, kỹ thuật viên, nhà hóa học, nhà sinh vật học, người phát ngôn, nhà địa lý học và thợ máy. Hãy run lên, hỡi các quý ông, và mang theo sự dũng cảm đến tương lai của các người!

Người bán bóng bay, đang trong chuyến bay, đã hủy toàn bộ số hàng của mình. Những quả tên lửa cao su nổi điên cuồng, nhấp nhô điên cuồng, đội xuồng dòng sông của những kẻ nổi loạn cho đến khi chúng bị nuốt chửng, phát nổ và vỡ vụn dưới chân.

Những tiếng còi vang lên. Những chiếc xe cảnh sát lao đến cửa thoát hiểm. Mười phút sau, đường băng trống không. Không có dấu hiệu của thuyền trưởng hoặc thủy thủ đoàn. Một vài mảnh quần áo của họ được tìm thấy, đã bị phân hủy một phần. Một bản tin tức năm phút sau đó chỉ đơn giản là, "Thuyền trưởng và thủy thủ đoàn đã bị tiêu diệt theo lệnh của cơ quan y tế! Một nỗi sợ hãi tràn ngập trước dịch bệnh lạ —"

Những âm thanh bạo loạn nhỏ dần. Cửa văn phòng Stanley mở ra, có ai đó bước vào đứng sau lưng hắn rồi đóng cửa lại.

Stanley không rời mắt khỏi cửa sổ một lúc. "Năm mươi người bị thương, năm trong số đó đang nguy kịch. Tôi rất lấy làm tiếc. Nhưng đó là một cái

giá khá nhỏ cho nền an ninh của thế giới.” Hấn quay lại, chậm rãi.

Một sinh vật khủng khiếp đứng trước mặt hấn, bệnh hoạn và sưng phù. Bộ đồng phục của một thuyền trưởng, bản thủ và rách nát, bị treo tả tơi từ những miếng da thịt kinh tởm. Sinh vật há cái mồm đang chảy máu của mình ra.

“Thấy thế nào?” sinh vật hỏi, nghẹn ngào.

“Tốt,” Stanley nói “Anh có lên được Mặt Trăng chưa?”

“Rồi,” sinh vật đáp. “Thuyền trưởng Greenwald gửi lời chào trân trọng đến anh. Anh ấy nói rằng anh ấy biết chúng ta có thể làm điều đó nhiều lần, bất cứ lúc nào chúng ta muốn, và đó là tất cả những gì anh ấy muốn biết. Anh ấy chúc anh may mắn và bảo anh cứ tiếp tục. Chúng tôi hạ cánh tên lửa trên đường trở về từ Mặt Trăng, trước tiên là lên Fairbanks, Alaska, bên ngoài khu định cư, một cách rất tự nhiên, giữa đêm khuya. Mọi thứ diễn ra đúng như kế hoạch của anh. Chúng tôi đã thay đổi phi hành đoàn ở đó. Có một cuộc va chạm nhỏ. Simpson và phi hành đoàn ban đầu, bao gồm cả thuyền trưởng Greenwald, vẫn ở đó, dưới trạng thái bị thôi miên tâm lý. Họ sẽ sống cuộc sống hạnh phúc, không hề hay biết, với những cái tên mới. Họ sẽ không nhớ bất kỳ thứ gì. Chúng tôi lại cất cánh từ Fairbanks vào sáng nay với một phi hành đoàn mới và tất cả mọi hành động đều đã được tập luyện, tôi nghĩ chúng tôi đã làm khá tốt.

“Phi hành đoàn thay thế đâu rồi?” Stanley hỏi

“Ở dưới lầu,” sinh vật nói. “Tự thôi miên bản thân, lấy các khối ký ức chèn vào, để họ sẽ quên rằng họ đã từng lừa cả thế giới ngày hôm nay. Sau đó, chúng tôi sẽ đưa họ trở lại công việc bình thường của mình. Tôi có thể sử dụng nhà tắm của anh không?”

Stanley nhấn một nút, một vách ngăn trượt sang một bên. “Vào đi.”

Sinh vật kéo dẫn khuôn mặt của nó xung quanh các cạnh cho đến khi nó rơi vào tay, một chiếc mặt nạ màu xám xanh bằng cao su dẻo. Khuôn mặt ửng hồng đầy mồ hôi của Cross hiện ra. Tiếp theo, anh vặn vẹo ngón tay, cho đến khi chiếc găng tay kinh dị màu xám xanh, chảy máu hóa chất rơi ra. Anh ném những thứ này vào một lò đốt. “Ngày của Tên lửa đã qua,” anh nói, lặng lẽ. “Họ sẽ đưa dự luật của anh lên trước Cơ quan Lập pháp Thế giới vào

ngày mai, nếu không tôi đoán sai. Sự cẩn thận, suy nghĩ và trí tuệ sẽ bắt đầu từ bây giờ. Nhân loại đã được cứu thoát khỏi chính nó.”

Stanley nhìn Cross bước vào phòng tắm, cởi đồ và bật vòi xịt.

Hắn lại qua ra cửa sổ. Hai tử người đang suy nghĩ đêm nay. Hắn biết họ đang nghĩ gì. Bên ngoài, hắn nghe thấy tiếng nổ lớn khi Bộ Y tế ra chỉ thị cho nổ Tên lửa vĩ đại.

Đó là tất cả. Tiếng nước chảy trên từng lát gạch trong phòng tắm vẫn là một âm thanh sạch sẽ.

*****HẾT*****